

Arrest

nr. 50 873 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SMETS, die loco advocaat G. MEEUS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 18 september 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt.

“Art 9 bis :

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2009 werd ingediend door :

(E., A.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

Op 5 augustus 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al.1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de “*vertrouwensleer*” aan.

2.1.1 De verzoekende partij stelt dat ze hier onderwijs volgt, een groot deel van haar familie hier verblijft en dat ze een vaste relatie heeft. Tevens stelt de verzoekende partij dat ze over identiteitsdocumenten beschikt en deze aan haar verzoekschrift voegt. De verzoekende partij insinueert dat er een administratieve vergissing begaan werd waardoor deze documenten niet tot bij de gemachtigde van de federale staatssecretaris geraakt zijn. Zij adstrueert haar middel als volgt:

“Aangezien verzoeker sedert 2004 in België verblijft.

Dat hij destijds ten andere als niet-begeleide minderjarige vreemdeling werd beschouwd.

Dat reeds in 2006 zijn zuster een verklaring van ten lastenneming heeft getekend.

Dat men dan blijkbaar een procedure begonnen is in adoptie.

Dat blijkbaar hier iets is misgelopen.

Dat hij hier gewoon onderwijs volgt, een groot deel van zijn familie hier reeds lang verblijft en bovendien een vaste relatie heeft met een meisje met wie hij in het huwelijk zal treden.

Dat betrokkene dan ook volledig in aanmerking komt voor regularisatie zoals deze op het einde van 2009 met de bijzondere criteria voorzien is.

Dat blijkbaar de vraag niet ontvankelijk verklaard is om reden dat er geen kopie van een nationale identiteitskaart of reispas of gelijkgestelde titel gevoegd was.

Dat verzoeker hier wel over beschikt en dit bij de stukken voegt

Dat er hier mogelijk een administratieve vergissing is opgetreden en mogelijk sommige stukken niet gevoegd zijn.

Dat aan verzoeker, wanneer hij zijn aanvraag gedaan heeft, verzekerd is dat alles in orde was.

Dat hij toch wel vertrouwen mag hebben op dat vlak.

Dat er altijd stukken kunnen verloren gaan.

Dat verzoeker niet het slachtoffer mag zijn van een administratieve vergissing, weze het in aan hem zelf of aan de overheid te wijten.

Dat, in geval er zoals normaal gezien er een regularisatie zou gevolgd zijn de problematiek zich niet zou gesteld hebben.

Dat hierboven dan ook de middelen zijn uiteengezet en tevens kan verwezen worden naar het principe van de vertrouwensleer.”

2.1.2. De verwerende partij benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen kopie van een identiteitsdocument aan haar aanvraag gevoegd heeft. Evenmin bevat de aanvraag een motivering die verzoeker vrijstelt van deze voorwaarde. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij op haar aanvraagformulier in het vak *“identiteitsbewijs”* aangekruist heeft: *“rechtvaardiging van het feit dat het onmogelijk is om het document in België te bekomen.”* Ook werd in de lijst van de als bijlage bij de aanvraag gevoegde documenten geen melding gemaakt van een identiteitsbewijs. De dubieuze beschouwingen in het verzoekschrift zijn dan ook ongeloofwaardig. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij onzorgvuldig gehandeld heeft. Het vertrouwensbeginsel is geenszins geschonden. Hierop citeert de verzoekende partij artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en de omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

2.1.3. Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest Vermeulen (RvS 17 maart 1987, nr. 27 685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

In casu diende de verzoekende partij op 18 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 28 juli 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard, daar de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Bij haar aanvraag kruiste de verzoekende partij de rubriek aan *“rechtvaardiging van het feit dat het onmogelijk is om het document in België te bekomen”*, maar liet zij na te preciseren waaruit deze rechtvaardiging bestond. Voorts blijkt uit de inventaris van de bijlagen van haar aanvraag niet dat de verzoekende partij een identiteitsdocument aan haar aanvraag gevoegd zou hebben. In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij enkel *“dat er hier mogelijk een administratieve vergissing is opgetreden en mogelijk sommige stukken niet gevoegd zijn. Dat aan verzoeker, wanneer hij zijn aanvraag gedaan heeft, verzekerd is dat alles in orde was. Dat hij toch we vertrouwen mag hebben op dat vlak.”* Hiervan brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Evenmin toont de verzoekende partij dit aan. Ook toont de verzoekende partij geen vaste gedragslijn aan van de verwerende partij, waarvan deze in casu afgeweken zou zijn.

Daarenboven kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheids-toezicht van de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de aanvraag opnieuw ten gronde te beoordelen. Waar de verzoekende partij een kopie van haar Marokkaanse identiteitskaart aan haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat deze documenten niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij overgemaakt werden. De verzoekende partij brengt ook geen begin van bewijs bij dat deze documenten voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werden overgemaakt. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat de redenen die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf, niet werden aanvaard of bewezen. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt ook niet aannemelijk gemaakt, daar de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat de verwerende partij afgeweken is van een vaste gedragslijn, of in haar concrete geval toezeggingen of beloften heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104).

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet in de repliekmemoirie. Evenmin voert de verzoekende partij enig ander middel aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN